

Zakaj je moralo vse to miniti,
zakaj se nama je zlomilo veslo,
zakaj se moral je čolnič zvrniti
in sem ostal, ko je že njo odneslo?

O davni maji in zeleni gaji!
Zdaj le še sanjam o ljubimki plavi.
Spomini se gneto kot ovce v staji
in pestre misli se porajajo mi v glavi.

Za vsako stvar v življenju je odveza
in vem: tem bolj dehti, čim večja bol je.
In ko se misel še naprej pogreza,
spoznam, da je bilo tako najbolje. —

Spominčica, ko drugo leto v maju
spet bodo popki sinjkasti in rožni
se razcveli ti v ljubkem običaju,
ne bom ihtel po davnosti otožni.

Stanko Bračko | Deklica s sladoledom

Žametno nebo ji na ramena seda
kakor grlica, ki jo polet utruja.
V roki se ji peni kupa sladoleda
in igrivo ga nekómu, ki ga ni, ponuja.

V žarkem juliju so njena mlada leta
se razcvela ji na ustnah kot na rdečem cvetu.
Pesem ji je séstrica in smeh prepleta
njena lica v venec, in v trepetu

sonce ji na sladoled prhuta
kot rumen metulj s poljane.
Njena pota vsa so z igrami posuta
in skrivnosti njene vse so že izdane.